

Aaro Tuhkanen

TARINOIDEN MAAILMA

Tarinoiden maailma

Olipa kerran kaksi kaverusta Kalle Kissa ja Paavo Pöllö. Paavo oli nopea ja hyvä lukija, mutta Kalle taas viihtyy päivät pitkät pelikonsolin äärellä ja eikä ole lukenut koskaan mitään kirjaa. Eräänä aurinkoisena päivänä Paavo meni käymään Kallen luona. Hän kolkutti tummansiniseen puuoveen. Meni vain hetki kun takkuinen kissa seiso i kuulokkeet päässä ovella.

- Moi Paavo! Hän tervehti ja otti kuulokkeet korviltaan.

- Terve, voinko tulla käymään? Paavo kysyi.

- Totta kai, peremmälle, Kalle vastasi.

Talo oli hieman pölyinen. Seinillä oli paljon videopeli julisteita. Kalle tarjosi lasillisen päärynämehua ja he rupattelivat mukavia.

- Kiitos mehusta! yksi juttu tuli tässä vaan mieleen, milloin olet muuten lukenut viimeksi jonkun kirjan? Paavo kysyi mietteliäänä.

- Ööömmmm, en koskaan, Kalle totesi.

- Etkö koskaan?! Etkö edes yhtä puolikasta sivua?

Hän kysyi järkyttyneenä.

- En ole, Kalle vastasi.

Paavo ei meinannut uskoa kuulemaansa. Miten hänet saisi kiinnostumaan lukemisesta, sitten Paavo keksi, että hän esittelee Kallelle jotain kirjaa.

- Minä käyn nopeasti kotonani ja tulen sitten takaisin, Paavo sanoi ja lähti.

Kotonaan Paavo lensi kirjahyllylle.

- Hmmm, joku hyvä kirja, hän mietti.

- Kas tässä, Tarinoiden maailma! Tätähän en ole lukenut, Paavo sanoi iloisena.

Hän muisteli saaneensa kirjan syntymäpäivälahjaksi isoisoisältään kauan sitten. Paavo otti kirjansa kainaloonsa ja suunnisti takaisin Kallen kotiin.

Jälleen hän koputti siniseen oveen.

- Moi taas Kalle! Kato mitä löysin! Paavo huudahteli.

- Eikä! Kirja! Odotin jotain muuta, Kalle sanoi närkästyneenä.

- Äläs nyt! Lyön vaikka vetoa, että tämän kirjan jälkeen alat lukemaan paljon tarinoita ja satuja, Paavo vakuutti.

- No luetaan sitten, vaikka tuskinpa alan sen jälkeen lukemaan kirjoja, hän tokaisi ja taapersi sohvalle istumaan. Paavo istuutui sohvalle mukavaan asentoon ja aukaisi ruusun punaisen kirjan kannen. Yhtäkkiä alkoi talo tärisemään ja tuulla kovaa. Tuntui kuin kirja olisi valtava imuri joka imaisi heidät sen sisälle.

Hetken päästä he eivät olleet enään Kallen kodissa, vaan jossain omituisen näköisessä metsässä.

- Missä me ollaan Paavo? Kalle kysyi hieman peloissaan.

- Ei harmaita aavistuksia, hän vastasi.

- Miten me päästään täältä pois? Kalle kysyi.

- Minä keksin! Etsitään joku ketä neuvo meitä, varmasti täällä joitain asukkaita on, Paavo sanoi.

He kävelivät multaista polkua pitkin. Pian polku muuttui karkiksi ja puut olivat kuin tikkareita. Yhtäkkiä edessä olevasta karkkimetsästä juoksi joku iso pipariukko heidän ohitse.

- Juoskaa pois kun vielä ehditte! Pipari huusi.

He eivät ehtineet kysyä piparilta neuvoa kun hän oli jo juossut pois.

- Miksiköhän hän oli noin kiireinen? Kalle kysyi mielteliäänä.

Paavo pudisti päätään, ettei tiennyt miksi.

- Hei tuolla on pieni piparitalo! Mennään kysymään sieltä neuvoa, Kalle sanoi ja lähti kulkemaan taloa kohti.

- Minulla on pahoja aavistuksia tästä, Paavo totesi. He koputtivat koristeelliseen oven. Oven avasi kärtyisen näköinen rouva, kenellä oli violetti hattu ja pölyinen kaapu.

- Mitä asiaa! Hän murahti.

- Me kysyttäisiin neuvoa, miten me päästään täältä pois? Kalle kysyi.

Rouvalla oli ovela ilme kasvoillaan.

- Itse asiassa minulla on sellainen teleportti talossani, mutta haluatteko vähän karkkeja ennen sitä? Hän kysyi viekkkaasti.

Kalle yritti sanoa kyllä, mutta Paavo peitti siivellään hänen suunsa.

- Ei kiitos, haluttaisiin nähdä se teleportti, Paavo tyrmäsi.

- Okei, jos kerran haluatte, rouva sanoi ja johdatti heidät hänen kellariin.

Kellari oli likainen ja pimeä. Rouva sytytti valot.

- Tässä se on, hän esitteli vanhan näköistä pataa missä oli kuplivaa nestettä.

- Ei hän toi ole teleportti vaan pata! Aiotko sinä keittää meitä? Kalle kysyi järkyttyneenä.

- Oi kyllä aion, Rouva vastasi.

He lähtivät juoksujalkaa hänen kodista. Rouva ei onneksi pysynyt perässä ja luovutti. Hetken päästä heidän edessään näkyi pieni kylä.

- Tuolta varmasti löytyy neuvoa, miten päästä täältä pois, Paavo sanoi.

Kylässä oli kova hulina, kummallisen näköisiä tyypppejä kuljeskeli kaduilla.

- Kysytään tuolta puiselta pojalta vaikka neuvoa, hän näyttää mukavalta, Kalle ehdotti.

- Mennään vaan, Paavo vastasi.

He menivät hänen luokse.

- Terve, mehän olemme tuttuja! Puinen poika huudahti.

Samassa hänen puinen nenänsä kasvoi pidemmäksi.

- Minä en kyllä tunne sinua, Kalle ihmetteli.

- Jatketaanko matkaa? Kalle kysyi.

- Jatketaan vaan, hän vastasi.

Aurinko paistoi kivasti myös Tarinoiden maailmassa.

Pienen matkan päässä seisoivat hattupäinen poika.

- Kysytään häneltä, Paavo ehdotti.

Kalle nyökkäsi vastaukseksi. He menivät pojan luokse.

- Terve, mikä sinun nimesi on Kalle kysyi.
- Moi nimeni on Jaakko, hän sanoi.
- Me olemme Paavo ja Kalle, me tarvittaisiin neuvoa miten täältä pääsee pois?
- Tuolla ylhäällä on taikakirjasto mistä pääsee pois, Jaakko kertoi.
- Kiivetkää sinne pavunvarsia pitkin.
- Kiitos tiedosta! He huudahtivat ja alkoivat kiipeämään.

Pilven päällä oli iso kirjasto. He menivät sisään. Kirjahyllyllä oli paljon kirjoja, osa kirjoista lenteli ja kiilsi. Tiskillä oli punaiseen huiviin ja mekkoon pukeutunut tyttö.

- Hei, miten me päästään täältä pois?
- Tässä on kirjastokortti millä te pääsette tänne takaisin, etsitte vain lähimmän kirjaston, tyttö sanoi ja ojensi Kallelle hopeisen kortin.

Yhtäkkiä he olivat takaisin pehmeällä sohvalla istumassa. Kalle nousi heti ja lähti hopeinen kirjastokortti tassussaan kohti seikkailuja.

Tästä se alkaa...